

27-12-2010

Discurs del president de la Generalitat, Artur Mas, en l'acte de presa de possessió

Molt Honorable president José Montilla; Molt Honorable presidenta del Parlament; Excel·lentíssim senyor vicepresident del Govern; membres del Govern; president Jordi Pujol; autoritats, senyores i senyors, amigues i amics.

Voldria que les meves primeres paraules fossin d'agraïment al president José Montilla. Per allò que en podríem dir l'impecable traspàs de poders que s'està produint entre el govern anterior i el nou govern, entre els dos presidents, que és un signe, com ell mateix deia en la seva intervenció, no només de continuïtat, sinó a més a més de plena normalitat institucional, en un moment en què, a més a més, el nostre país necessita aquest tipus de gestos de continuïtat i de normalitat. Per tant, gràcies president José Montilla per aquesta actitud que també és una actitud de servei aquests dies en el nostre país.

De tant en tant, els millors somnis d'una persona es fan realitat. I aquest és el meu cas. I per tant, en aquest sentit, podria dir que em sento un privilegiat. De fet, si repasso una mica la meua pròpia trajectòria, i disculpin que avui parli de mi, però, avui, poc o molt, com diria el president Jordi Pujol, toca parlar també una mica dels meus sentiments en aquest moment en què assumeixo la presidència del país. Si repasso una mica la meua trajectòria, crec poder dir que a la meua vida he fet dues coses realment importants, d'aquelles que deixen marca, que deixen petjada. Una, 30 anys enrere, va ser conèixer l'Elena, la meua dona, després m'hi vaig casar i vaig tenir tres fills. L'altra, ha estat esdevenir president del meu país, president de Catalunya.

Moltes persones aquests darrers dies m'han preguntat com em sentia. Us he de confessar que una mica atabalat perquè les circumstàncies són les que són i la pressió d'aquestes dies i la intensitat d'aquestes setmanes ha estat molt gran. Però em sento també molt agraït, a moltíssima gent, no només a la gent que ha estat al meu costat durant aquests darrers anys, sinó també a la gent que, per altres circumstàncies, han tingut altres opcions, que han estat adversaris nostres, però que entre tots hem aconseguit que la política a casa nostra, que la política catalana, es conduís per uns camins, com deia el president Montilla, de normalitat. I, a més a més, crec poder dir que d'educació i de sentit, en general, positiu. Sempre hi ha

excepcions, però crec poder dir que això ha estat d'aquesta manera i això també és un orgull.

Per tant em sento molt agraït a moltíssima gent. No els puc esmentar a tots, però sabeu perquè ho he dit moltes vegades que el sentiment principal que tinc en aquests moments és d'agraïment a tanta i tanta gent que ha estat al nostre costat.

Si m'ho permeteu, també em sento en pau amb mi mateix, perquè quan una cosa costa molt i hi has de dedicar grans esforços i grans energies, també a nivell personal, i quan assoleixes aquell repte, quan hi arribes, aleshores sents una espècie de pau, de tranquil·litat interior. I jo ara la sento plenament. I també sento que estic en deute amb aquest pòsit de confiança que tanta i tanta gent ha dipositat en nosaltres. Estic en deute amb el meu país perquè m'ha fet el gran honor de poder-lo representar des de la màxima institució. I en aquest moment que em sento en deute sé que tinc molts més deures per complir que no pas drets que reclamar. Ho sento així. Fins i tot agafant una mica el fil del que deia el president Montilla, sento que en aquest moment tinc moltes més ganes de servir a Catalunya, al poble de Catalunya, a les catalanes i catalans, als set milions i mig de persones que conformen aquest país nostre, que no pas de ser servit.

Ara farà deu anys, el gener del 2011, que el president Jordi Pujol em va atorgar la seva confiança nomenant-me en aquell moment conseller de la Presidència i conseller en Cap del Govern de Catalunya. Jo tenia en aquella època el despatx molt a prop d'aquí, en aquest mateix saló, i per tant aquest saló l'he creuat moltíssimes vegades. Però deixeu-me dir que jo en aquest moment no sento que retorno, sento que arribo, que és un sentiment diferent. No retorno a un lloc que vaig trepitjar moltes vegades i on hi vaig passar moltes hores. Sinó que arribo. I arribo amb un bagatge personal que he de dir que no tenia quan ho vaig intentar, quan vaig intentar assolir la presidència de la Generalitat de Catalunya per primera vegada, l'any 2003.

Recordo que en l'acte de presa de possessió del president Pasqual Maragall com a president de la Generalitat ell va dir que havia creuat la plaça. Ell que havia estat 15 anys alcalde de Barcelona, forjador també dels grans Jocs Olímpics, va dir en aquest mateix saló: jo he creuat la plaça. Bé, jo per arribar a la presidència de Catalunya he creuat Catalunya moltes vegades. L'he creuada de Llevant a Ponent, de Tramuntana a Mitjorn, l'he trepitjada, l'he coneguda a fons, podríem dir que fins i tot que l'he respirada, l'he tocada. He tocat el nostre país. Si em permeteu una expressió molt col·loquial, fins i tot podria dir que l'he mamat aquest país durant tots aquests anys. I amb una gran intensitat, i amb tota la proximitat de la qual he estat capaç. I per això avui puc dir que, una vegada creuat aquest país tantes vegades, una vegada

respirat amb la gent, amb el patiment i també amb les il·lusions i esperances de la gent, no només dono per bona tota aquesta experiència d'aquests anys, sinó que a més a més l'agraeixo. Perquè puc exercir crec, ho dic amb tota la modèstia, crec que en aquest moment puc exercir la presidència de Catalunya millor que no pas ho podia haver fet fa uns anys enrere.

Sé que arribo en un moment molt delicat, en sóc plenament conscient. El país com tots sabem està farcit de problemes, dificultats que s'amunteguen sobre la taula i sobre totes les taules. Hi ha por entre molta gent, o fins i tot pors, en plural, hi ha confusió, hi ha gran interrogants. Hi ha la sensació que els problemes són més grans que no pas les solucions que podem arribar a oferir. Jo faig front a aquesta situació d'un país farcit de problemes amb aquell lema que figura en una roda de timó de vaixell que em va regalar un modelista naval de Premià de Mar fa un temps enrere, i que en la seva inscripció diu: "Cap fred, cor calent, puny ferm i peus a terra". Faig front a aquesta singladura amb aquesta actitud. I sé que aquest és un país que està farcit de problemes, però també està ple d'esperances. I ara ens toca a tots plegats, al Govern, al president al capdavant, però a tots plegats en definitiva, i no només a la gent que estem a les institucions i a la política, ens toca a tota la societat catalana, a tot el poble de Catalunya, posar el nostre país en marxa. Mobilitzar energies, persones, projectes, actius de tota mena, que en tenim i molts. I no tenir por i posar l'accent probablement en aquests propers temps més en l'exercici dels deures que no pas en la reclamació dels drets. Començant per allò que jo explicaré tantes vegades com pugui, que és exercir el deure moral que cadascú té en aquest país. Que cadascú que té capacitats pròpies, que té idees, que té experiència, qualsevol persona que tingui alguna cosa que aportar, té el deure moral de posar-la en aquest moment sobre la taula del país i al servei de Catalunya.

Per acabar, deixeu-me dir que jo formo part d'una generació que gairebé tota la seva vida adulta l'ha viscut en democràcia. Vaig votar per primer cop als 21 anys, el 1977, i des d'aleshores hem pogut anar votant successivament en tot tipus d'eleccions. He vist com els presidents i els governs els posava i els treia la gent, els canviava el poble, i no pas la biologia, o la insurrecció, o la revolució, o la força de les armes. No em sento per tant allò que en podríem dir un resistent, tampoc em sento un alliberador. Em sento un constructor de Catalunya, del meu país, un constructor de la nació catalana. I crec que si coneixem una mica la història de Catalunya ens adonarem que la construcció nacional del nostre país no és una feina per impacients. És una feina que requereix, fins i tot la plenitud nacional de Catalunya a la qual molts aspirem, jo mateix també, requereix de l'esforç constant de la dedicació permanent, de l'entusiasme, de la il·lusió, de salvar obstacles, de no donar mai res absolutament per perdut. La història ens ho ensenya. La vida institucional d'un president és qüestió d'anys; la vida de les persones acostuma a ser qüestió de

dècades; la vida dels estats, en el millor dels casos, en segles, perquè els estats no deixen de ser construccions artificials, però la vida dels pobles, de les nacions, de les cultures, aquesta no es mesura ni en anys ni en dècades ni moltes vegades en segles, sinó que es pot mesurar en mil·lennis. I jo, senyores i senyors, amigues i amics, en sento com una baula més d'aquella cadena, d'aquell engranatge que va començar fa més de mil anys enrere, que ha de continuar durant molt més anys i que, com deia abans el president Montilla, en aquesta baula, en aquesta cadena, en aquest engranatge, els que hi passem, fins i tot els que assumim les principals responsabilitats, el que hem de fer és sentir-nos sempre humils servidors d'aquest país que és el nostre. Visca Catalunya.